

Arrest

nr. 120 824 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 1 april 1963 en 16 januari 1969.

Op 30 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2012 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten.

Op 6 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 26 juni 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet mag verlengd worden. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"NAAM:

K., V. (...) (R. R. -.()) geboren te Kzyl-Orda op (...)

S., A. (...) (RR.:(...)) geboren te Shali op (...)

+ 4 kinderen:

K., V. (...) geboren te Shali op (...)

K., A. (...) geboren op (...)

K., A. (...) geboren op (...)

K., R. (...) geboren op (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 05.06.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 30.08.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 03.05.2012 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 04.07.2012 tot 20.06.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Uit het verslag van de arts-adviseur dd. 25.06.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de

kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Zij argumenteren onder meer als volgt:

“Dat uit het advies van de arts-adviseur ondermeer blijkt dat verzoekster lijdt aan een Post Traumatische Stress Stoornis.

Dat verzoekster tot op heden voor deze PTTS wordt behandeld en er gezocht wordt naar de meest passende behandeling.

Dat door de arts-adviseur zelf ten onrechte wordt gesteld alsof elke PTTS gunstig zou evolueren na verloop van tijd, en het risico op zelfdoding wordt afgedaan als een veronderstelling.

Dat er wel degelijk nog behandeling aan de orde is, en er zekerlijk al niet kan gesteld worden zoals de arts-adviseur doet dat “de aandoeningen werden behandeld (en) er niet langer een verblijfsmachtiging nodig is.

Dat door de al te simplistische en niet gestaafde bewering dat elke depressie gunstig evolueert er onrecht wordt aangedaan aan een belangrijke tak van de medische wetenschap met name de psychiatrie.

(...)

Dat door de bewering dat elke depressie zomaar verdwijnt en het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, er op basis van standaardargumentatie wordt gemotiveerd dat er niet langer verblijfsmachtiging kan verleend worden aan verzoekster. dit in strijd evenwel met de dagdagelijkse realiteit waarbij depressies wel slecht kunnen evolueren en bovendien het risico op zelfdoding zich meer dan gewenst effectief gaat voltrekken.

(...)

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand wat betreft het PTTS niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster, de actuele problemen en de behandeling ervan.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de middelen van de verzoekende partijen in haar nota:

“In de vier middelen roepen verzoekers de schending in van dezelfde rechtsregels, namelijk van artikel 3 EVRM, artikel 9ter Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Die middelen worden dan samen behandeld.

Verzoeker stellen dat de conclusie van de arts-adviseur dat elke depressie gunstig evolueert te simplistisch is, dat hij verzoekster kon onderzoeken en de raad van een specialist kon vragen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers een aanvraag hadden ingediend op 5 juni 2013 om de verlenging van hun tijdelijk verblijf te bekomen, dat oorspronkelijk toegekend werd op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De aandoening waaraan verzoekster lijdt betreft het posttraumatisch stresssyndroom.

De bewijslast berust op de aanvragers. Zij moeten aantonen dat de ziekte nog steeds even ernstig is als op het moment dat het voorlopig verblijf wordt toegekend. Zij hebben 3 medische attesten voorgelegd.

De bestreden beslissing is gesteund op het advies van de arts-adviseur van 25 juni 2013, die concludeerde dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de aandoening een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is.

Volgens de arts-adviseur is de aandoening inmiddels gestabiliseerd. Hij merkt een duidelijke verbetering op met het moment waarop de machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend.

Volgens hem kan verzoekster reizen en heeft zij geen nood aan mantelzorg om medische redenen.

Verzoeker heeft geen wettelijke verplichting om verzoekster zelf te onderzoeken, noch om een specialist te raadplegen.

De arts-adviseur verwijst in zijn advies naar officiële bronnen waaruit blijkt dat de adequate behandeling in Rusland beschikbaar en toegankelijk is.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

De thans bestreden beslissing werd genomen conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt het advies van de ambtenaar-geneesheer. De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijf srecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekende partij in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op correcte wijze ongegrond verklaard.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De middelen zijn ongegrond."

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

De artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Artikel 9.

De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

Artikel 10.

Indien de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 13, § 5, van de wet, beslist om een einde te maken aan het verblijf van de vreemdeling die op basis van artikel 9ter van de wet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, geeft hij hem een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verblijfstitel wordt afgenomen."

Op 30 augustus 2011 wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend in functie van de tweede verzoekende partij, partner van de eerste verzoekende partij, omwille van haar medische problematiek. Zij lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis met depressieklachten en spanningshoofdpijn met zelfmoordgevaar waarbij opvolging door een psychiater noodzakelijk is en geen genezing is voorzien.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 februari 2012 luidt als volgt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 27/07/2011, 28/10/2011 en 16/12/2011 van dr. E. V., psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige chronische posttraumatische stress-stoornis, waarvoor ze gedurende een maand werd opgenomen van 09/05/2011 tot 10/06/2011.

Ze krijgt momenteel als behandeling Olanzapine (olanzapine = antipsychoticum), Mirtazapine (mirtazapine = antidepressivum) en Staurodorm (flurazepam = anxioliticum/sedativum).

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 43-jarige vrouw uit Rusland (Tsjetsjenië) lijdt aan een ernstige chronische posttraumatische stress-stoornis, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. We weerhouden deze als een ernstige aandoening.

Mogelijkheid tot reizen

Behandelende psychiater meldt dat betrokkene niet kan reizen vanwege de ernst van de aandoening en hoog risico op psychische decompensatie.

Nood aan mantelzorg

Behandelende psychiater meldt nood aan mantelzorg o.w.v. paniekaanvallen.

Gezien de ernst en de aard van deze ernstige chronische posttraumatische stress-stoornis kan deze inderdaad beschouwd worden als een aandoening die, indien onbehandeld, een reëel risico inhoudt voor haar leven en/of fysieke integriteit. Rekening houdende met de noodzaak om een goede continuïteit van de zorgen te garanderen, en de onmogelijkheid om te reizen, lijkt een terugkeer naar het herkomstland mijns inziens vanuit medisch standpunt tijdelijk, voor een jaar, niet aangewezen."

Op 3 maart 2012 wordt deze aanvraag gegrond verklaard, waarna de verzoekende partijen voor een periode van 12 maanden, met als vervaldag 20 juni 2013, in het bezit worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 3 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in tot verlenging van het BIVR.

Op 26 juni 2013 echter weigert de verwerende partij het BIVR te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan het determinerend motief erin bestaat dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, nu de adviserend arts in zijn advies van 25 juni 2013, dat aan de

bestreden beslissing wordt toegevoegd, concludeerde dat *“uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift onder meer aan dat de tweede verzoekende partij tot op heden wordt behandeld voor het posttraumatisch stresssyndroom en er gezocht wordt naar de meest passende oplossing, dat de verwerende partij ten onrechte op algemene wijze stelt dat een dergelijke aandoening gunstig evolueert na verloop van tijd en het risico op zelfdoding afdoet als een veronderstelling en dat de veronderstellingen van de ambtenaar-geneesheer verkeerd zijn nu de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd, terwijl de verwerende partij niet met alle elementen rekening zou hebben gehouden.

Het bij de bestreden beslissing toegevoegde medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 juni 2013, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, luidt als volgt:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging töt verblijf.

Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. I. (...) (d.d. 15/02/2012) voor een verblijf van 1 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- *Attest (d.d. 14/01/2013) van arbeidsongeschiktheid (14/01 tot en met 30/06 2013) opgemaakt door dr. V. (...);*

- *Standaard medisch getuigschrift (zonder datum) ingevuld door dr. V. (...) waaruit blijkt dat betrokkene een ernstige posttraumatische stressstoornis (PTSS) heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld;*

- *Medisch attest (d.d. 23/04/2013) ingevuld door dr. V. (...) waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 44-jarige vrouw een PTSS heeft waarvoor ze behandeld wordt met paroxetine, mirtazapine, olanzapine en quetiapine (SeroqueK®).

Een PTSS evolueert gunstig over het verloop van tijd. De aandoening is inmiddels gestabiliseerd. Dit wordt bevestigd door de behandeling en het feit dat betrokkene voor 't laatst een acute fase had van 9/5 - 10/06/2011. Dit is m.a.w. een duidelijke verbetering met het moment waarop een verblijfsmachtiging werd verleend. Er zijn in het dossier geen elementen te weerhouden waaruit mag blijken dat deze toestand niet blijvend zou zijn.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van International SOS van 13/06/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4849

(2) Informatie van Vidal http://www.vidai.ru/poisk_preparatov/

Betreffende de behandeling, uit (1) blijkt dat er psychiaters zijn. Verder blijkt uit (1) en (2) dat er olanzapine en quetiapine is. Uit (2) blijkt dat er bovendien mirtazapine en paroxetine is.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekering-

kaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, zoals geestelijke aandoeningen.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland, het land waar zij ruim 38 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Rusland mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Rusland.

Conclusie:

voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

Aldus is er volgens de ambtenaar-geneesheer, gelet op alle door de verzoekende partijen aangebrachte medische elementen en attesten, op het moment van de bestreden beslissing sprake van een post-traumatisch stresssyndroom waarvoor de tweede verzoekende partij medicamenteus wordt behandeld, waarbij hij besluit dat de situatie inmiddels is gestabiliseerd, hetgeen een bevestiging zou vinden in de behandeling en het feit dat de tweede verzoekende partij voor het laatst een acute fase had van 9 mei tot 10 juni 2011. De ambtenaar-geneesheer concludeert hieruit dat dit een duidelijke verbetering is in vergelijking met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend, namelijk op 3 mei 2012

Ter beoordeling van de hierboven beschreven onderdelen van het eerste middel is het echter noodzakelijk te beschikken over de medische attesten en getuigschriften waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd bij het opstellen van zijn advies opdat de redenen ervan en aldus de redenen van de bestreden beslissing kunnen worden nagegaan. Het komt de Raad niet toe de medische problematiek te beoordelen doch hij dient wel na te gaan of er een wijziging kan worden vastgesteld en op basis van welke documenten de arts van de verwerende partij zich baseert. De ambtenaar-geneesheer verwijst naar een attest van arbeidsongeschiktheid van 14 januari 2013 van dr. V., naar een standaard medisch getuigschrift van dr. V. waaruit zou blijken dat tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis waarvoor ze medicamenteus behandeld wordt en naar een medisch attest van 23 april 2013 van dr. V. In het administratief dossier is deze informatie echter niet toegevoegd.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing in samenlezing met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarop deze beslissing is gebaseerd noch uit het administratief dossier afgeleid worden op welke grond de oordeelsvorming van de ambtenaar-geneesheer en van de verwerende partij gesteund is. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij bevoegd is te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN